

grationsloven som det eneste parti udenfor. Men jeg glemmer selvfølgelig ikke ved denne lejlighed, at Venstre og De Konservative faktisk udtalte sig meget positivt om integrationsloven, og dermed blev den jo også vedtaget.

Fru Dorte Bennedsens indlæg handlede også om den situation, vi er i lige nu, og også om de ting, der skal foregå fremover. Jeg vil da gerne understrege her omkring administrationen, som jo også denne her forespørgsel drejer sig om, at det, jeg sagde til indledning, det mener jeg. Og det er, at regeringen har altid villet og vil fortsat sikre, at administrationen af udlændingelovgivningen er hurtig, smidig og retfærdig, og at den lægger vægt på den enkelte udlændings særlige situation, og det hvad enten det drejer sig om asylsager eller om sager om visum.

Fru Birthe Rønn Hornbech gik så vidt som til at sige, at nu havde integrationsloven spillet fallit. Det håber jeg var en fortalelse, for når man ser på de indberetninger, vi har fået fra kommunerne, for så vidt angår boligplacering, sprogundervisning og en række andre ting, så har den jo langt fra spillet fallit. Og hvis man skulle være mindre informeret om området, så skal jeg gerne snarest fremsende det, så også Venstre kan se det. Men jeg vil tro, at det var ydelsen, der for fru Birthe Rønn Hornbech var problemet.

Jeg er for øvrigt enig i, at man skal skelne mellem arrangerede ægteskaber og tvangsægteskaber, og jeg vil i den næste forespørgsel komme lidt mere ind på dette emne. Men der er ingen tvivl om, at vi har problemer med tvangsægteskaber.

Per Madsen har klart sagt, hvad han mener om forskellige ting. Det er ikke det samme, som at jeg dermed står og tager afstand fra ham. Jeg håber ikke, at han får ret i sine påstande om, at det her skulle føre til det, som blev nævnt af fru Birthe Rønn Hornbech.

Hr. Helge Adam Møller var jo også meget inde på integrationsydelsen i sin tid, og den tillid, det har givet i forhold til mig. Selvfølgelig er jeg da ked af, når noget af tilliden forsvinder, fordi man ændrer holdning. Men jeg vil dog sige, at baggrunden for, at jeg ændrer holdning, mener jeg at jeg har forklaret: Dels skulle vi lave en evaluering efter få måneder, dels var der mange borgmestre, som mente, at ydelsen var for lille. Desuden var der mange forskellige andre organisationer, som har sagt det hele tiden, også politiske partier, og derfor mente jeg, at det var bedst at få den debat væk, så man

kunne komme til at drøfte det, jeg mener er det vigtigste, nemlig dem, der én gang har fået lovligt ophold her i landet, og hvor alt for stor en del af dem ikke har et arbejde eller tilknytning til det danske samfund. Det var i hvert fald medvirkende for mit vedkommende til at sige, at nu må vi have den diskussion sluttet.

Jeg gentager her for tredje gang, at der bliver ikke nogen forskelsbehandling imellem de borgere i Danmark, som for manges vedkommende også er nogle, der kommer fra andre lande, og så dem, der kommer ind på integrationsydelsen. Den bliver helt den samme.

Der var nogle af dem, man nu kalder de nye, nye danskere, og så kunne man vel sige, at dem, der er her i forvejen, er de gamle danskere, og her kunne hr. Knud Erik Hansen godt se, at der var et problem, når de gjorde indsigelse over for noget, de fandt var mere fordelagtigt for de nye end for dem, der var her i forvejen. Det er klart, at det kan alle os, der har med det at gøre, vel se, og det kan jo nok føre til, at vi på andre områder må rette forskellige ting. Men det er jo ikke det samme som at sige, at de, der er kommet her, ikke skal have den behandling, vi har forudsat i loven at de skulle have. Det er bare en helt anden diskussion, som jeg meget gerne vil være med til.

Hvis fru Pia Kjærsgaard vidste, hvor dårlig en karakter jeg fik til lærereksamen i gymnastik, ville hun ikke være i stand til at sige, at jeg kan slå kolbøtter, for det har jeg faktisk aldrig kunnet. Men det var vel ikke på den måde, det blev ment, så jeg lader det stå.

Fru Susanne Clemensens indlæg var jeg meget begejstret for, og jeg synes, det er fornemt, at CD i dette indlæg koncentrerede sig så meget om det med arbejdspladser, og hvad det fører til. Jeg håber bestemt, at debatten fremover fremadrettet må komme til rette sig mere mod det, og jeg var også glad ved, at min kollega, undervisningsministeren, gav en redegørelse for de nye ting, der foregår i dette ministerium for at fremme disse forskellige mindretalsgrupper i at komme ind på det danske arbejdsmarked.

Fru Susanne Clemensen sagde, at man aldrig måtte give positiv særbehandling. Generelt vil jeg ikke skrive under på, at man aldrig må det, men det er ikke specielt rettet mod det emne, vi har nu, men der er jo altså grupper i dette land, som har behov for positiv særbehandling, for at få samme behandling, som dem, der er her. Det